

ΕΤΟΣ 68ον

1 Νοεμβρίου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 44 (3518)

Η ΘΥΡΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Μία από τις μεγάλες αμαρτίες πού συνοδεύουν τόν πλούτο είναι καί ἡ θέαση τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἰδίως τῶν φτωχότερων, ὡς ἀνωνύμων. Οἱ πλούσιοι εἶναι ἐπώνυμοι. Μιλᾶ ὁ κόσμος γι' αὐτούς. Μποροῦν νά ξεδεύουν καί νά προκαλοῦν. Τούς ζηλεύουν διότι ἀπολαμβάνουν τή ζωή τους. Καί μοιάζουν οἱ πλούσιοι σάν νά μήν πρόκειται νά πεθάνουν ποτέ.

Ὁ ἀνώνυμος πλούσιος

Σέ μία ἀπό τις συγκλονιστικότερες σέ διδάγματα παραβολές ὁ Χριστός ἀντιστρέφει τά πράγματα. Ὁ πλούσιος δέν ἔχει ὄνομα. Ὁ φτωχός ὀνομάζεται Λάζαρος. Ὁ πλούσιος ἀπολαμβάνει τή ζωή του, χωρίς νά δίνει σημασία στόν φτωχό, ὁ ὁποῖος τρέφεται ἀπό τά σκουπίδια τοῦ πλουσίου καί ἡ παρέα του εἶναι τά σκυλάκια πού τοῦ γλείφουν τις πληγές. Στήν αἰώνια ζωή ὁμως ὁ μοναχικός Λάζαρος μεταφέρεται ἀπό τούς ἀγγέλους καί πηγαίνει στούς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ, ὅπου «παρακαλεῖται», παρηγορεῖται καί χαίρεται, ἐνῶ ὁ πλούσιος πού ἀπολάμβανε τή συντροφιά τῶν ἀνθρώπων καί στή ζωή καί στήν ταφή του, ἐντελῶς μόνος, χωρίς κάποιος νά τόν συνοδεύσει, βασανίζεται στόν Ἄδη, στήν κόλαση. Ἐκεῖ καταλαβαίνει ὅτι ὁ ἴδιος δέν ἔχει ὄνομα, παρότι ὅσο ζοῦσε τόν γνῶριζαν ὅλοι. Στήν πραγματικότητα ὁμως, πρόσωπο μέ ὄνομα καί ταυτότητα γίνεται ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει κοινωνία μέ τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπο, ἀκόμη κι ἂν αὐτό δέν φαίνεται στόν χρόνο τῆς ζωῆς μας.

Ὁ πλούσιος ὁμως παραμένει ἀμετανόητος. Ζητᾶ ἀρχικά λίγη δροσιά. Θέλει τόν Λάζαρο ὑπῆρέτη του καί στήν αἰωνιότητα. Καί ὅταν καταλαβαίνει ὅτι ὁ καθένας εἶναι ὑπεύθυνος γιά τή ζωή του, ζητᾶ ἕνα θαῦμα γιά τά πέντε ἀνώνυμα ἀδέρφια του: ὁ ὑπῆρέτης Λάζαρος νά ἀναστηθεῖ, γιά νά προειδοποιήσει ὅτι ἡ δύναμη καί ἡ ἀπόλαυση τοῦ πλούτου σταματοῦν στόν θάνατο. Ὁμως ὁ Ἀβραάμ τοῦ δείχνει ὅτι ὁ Θεός δέν σώζει μέ θαύ-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ις' 19-31)

Ἡ «δέσμευση» τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος, καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον, εὐφραινόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς. Πτωχὸς δέ τις ἦν, ὄνοματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἠλκωμένος, καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιγίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἔλκη αὐτοῦ. Ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχόν καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ· ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος, καὶ ἐτάφη. Καὶ ἐν τῷ ᾄδι ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὄρᾳ τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακρόθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ. Καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με, καὶ πέμψον Λάζαρον, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου, ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ. Εἶπε δὲ Ἀβραάμ· Τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακὰ· νῦν δὲ ὧδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾷσαι. Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις, μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἐντεῦθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν. Εἶπε δέ· Ἐρωτῶ οὖν σε, Πάτερ, ἵνα πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου· ἔχω γὰρ πέντε ἀδελφούς, ὅπως διαμαρτύρηται αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἔλθωσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασάνου. Λέγει αὐτῷ Ἀβραάμ· Ἐχουσι Μωϋσέα καὶ τοὺς Προφήτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν. Ὁ δὲ εἶπεν· Οὐχί, Πάτερ Ἀβραάμ, ἀλλ' ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῇ πρὸς αὐτούς, μετανοήσουσιν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· Εἰ Μωϋσέως καὶ τῶν Προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ, πεισθήσονται.

ματα, ἀλλὰ μέ τὴν ἐλεύθερη ὑπακοή στόν λόγο του, ὅπως αὐτός καταγράφεται στόν Μωυσῆ καί τούς προφήτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καθώς καί στό Εὐαγγέλιο τῆς Καινῆς.

Ἡ ἐλευθερία μᾶς συνοδεύει στήν αἰωνιότητα

Μέσα ἀπό τὴν παραβολή ὁ Χριστός μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νά προβληματιστοῦμε γιά τὴ δική μας ζωή. Μᾶς δείχνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν ἀλλάζει μετὰ τὴν ἔξοδό του ἀπὸ τόν παρόντα χρόνο καί κόσμο. Ἄν ἡ καρδιά του εἶναι κλειστή στήν ἀγάπη τόσο πρὸς τόν Θεό ὅσο καί πρὸς τό συνάνθρωπο, θά παραμείνει ὁμόνος του στήν αἰωνιότητα. Ὁ Θεός θά σεβαστεῖ ἀπόλυτα τὴν ἐλεύθερη ἐπιλογή τοῦ ἀνθρώπου νά εἶναι ὁμόνος του. Ὅπως δέν ἀγάπησε στή ζωή, δέν θά θέλει νά ἀγαπήσει καί μετὰ θάνατον καί θά συνεχίσει νά βλέπει τούς ἄλλους ἀδιάφορα ἢ ὡς ὑπηρέτες του. Τό βασανιστήριο στήν κόλαση θά εἶναι ὁ ἄνθρωπος νά βιώνει τό πῦρ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπε ὁ Κύριος: «Κάποτε ὑπῆρχε ἓνας πλούσιος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐφοροῦσε πορφύραν καὶ λινά ἐνδύματα καὶ ἐξοῦσε καθημερινῶς μέσα σέ μεγάλην πολυτέλειαν. Κοντά εἰς τὴν πύλην τοῦ ἤτο ξαπλωμένος ἓνας πτωχός, ὀνομαζόμενος Λάζαρος, γεμάτος πληγές, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμοῦσε νά χορτάσῃ ἀπὸ τὰ ψίχουλα πού ἔπεφταν ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ πλουσίου. Ἀκόμη καὶ τὰ σκυλιά ἐσυνειδίξαν νά ἔρχονται καὶ νά γλύφουν τίς πληγές του. Συνέβη δέ νά πεθάνῃ ὁ πτωχός καὶ νά φερθῇ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ. Ἐπέθανε δέ καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη. Εἰς τὸν ἄδην, ὅπου ἐβασανίζετο, ἐσήκωσε τὰ μάτια του καὶ βλέπει ἀπὸ μακρὰ τὸν Ἀβραάμ καὶ τὸν Λάζαρον εἰς τοὺς κόλπους του. Καὶ ἐφώνησε καὶ εἶπε, “Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησέ με καὶ στείλε τὸν Λάζαρον νά βουτήξῃ τὴν ἄκρη τοῦ δακτύλου του σέ νερό καὶ νά δροσίσῃ τὴν γλῶσσά μου, διότι ὑποφέρω μέσα σ’ αὐτὴν τὴν φλόγα”. Ἄλλ’ ὁ Ἀβραάμ εἶπε, “Παιδί μου, θυμήσου ὅτι σὺ ἀπῆλυσες τὰ ἀγαθὰ σου εἰς τὴν ζωὴν σου ὅπως καὶ ὁ Λάζαρος τὰ κακὰ· τώρα ὅμως αὐτός ἐδῶ παρηγορεῖται καὶ σὺ ὑποφέρεις. Καὶ ἐκτός ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει μεταξύ μας ἓνα μεγάλο χάσμα ὥστε νά μὴ μποροῦν νά περάσουν ἐκεῖνοι πού θέλουν νά διαβοῦν ἀπ’ ἐδῶ σ’ ἐσᾶς, οὔτε οἱ ἀπ’ ἐκεῖ σ’ ἐμᾶς”. Τότε εἶπε, “Σέ παρακαλῶ λοιπόν, πατέρα, νά τὸν στείλῃς στό σπίτι τοῦ πατέρα μου, διότι ἔχω πέντε ἀδελφούς, νά τοὺς νουδητήσῃ, διὰ νά μὴ ἔλθουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τῶν βασάνων”. Λέγει εἰς αὐτόν ὁ Ἀβραάμ, “Ἔχουν τὸν Μωϋσῆν καὶ τοὺς προφήτας, ἅς τοὺς ἀκούσουν”. Αὐτός δέ εἶπε, “Ὁχι, πάτερ Ἀβραάμ, ἀλλ’ ἐάν κάποιος ἀπὸ τοὺς νεκρούς πάῃ σ’ αὐτούς, θά μετανοήσουν”. Ἄλλ’ ὁ Ἀβραάμ τοῦ ἀπήντησε, “Ἐάν δέν ἀκοῦνε τὸν Μωϋσῆν καὶ τοὺς προφήτας, δέν θά πειθοῦν καὶ ἂν ἀκόμη ἀναστηθῇ κάποιος ἀπὸ τοὺς νεκρούς”».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιθιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ὄχι ὡς ζωή, φωτισμό, χαρά καὶ θερμότητα πού ἀγιάζει τὴν ὑπαρξή, ἀλλὰ ὡς ταλαιπωρία πού θά τοῦ ὑπενθυμίζει ὅτι δέν εἶναι ὁ ἄνθρωπος παντοδύναμος, ὅτι δέν μπορεῖ νά χαρεῖ τὰ πάθη του, ὅτι ὁ πλησίον εἶναι ἐχθρός του.

Ἡ στάση τοῦ πλουσίου στὴν παρούσα ζωὴ ἐρμηνεύει τὴ μοναξιά του στὴν αἰώνια. Ὁ πλούσιος δέν αἰσθάνθηκε διαχειριστὴς τῶν ἀγαθῶν πού ἐπέτρεψε ὁ Θεός νά ἔχει, ἀλλὰ κάτοχός τους. Αὐτό γίνεται μέ κάθε ἀγαθὸ τὸ ὁποῖο μᾶς δίνει ὁ Κύριός μας, εἴτε ὑλικό, εἴτε σέ μορφή χαρίσματος. Ὅποιος ἀπὸ ἐμᾶς ἐπιμένει νά κρατᾷ τὰ χαρίσματά του μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του, νά ἀδιαφορεῖ γιὰ τοὺς ἄλλους, νά κλείνει τὴν πόρτα τῆς καρδιάς του σ’ αὐτούς καὶ νά ἐντοπίζει τὸ νόημα τῆς ζωῆς του στὰ ροῦχα, τὴν ἐμφάνισή του καὶ στὴν ἀπόλαυση τῆς τράπεζας, καθιστώντας τὴν ὑπαρξή του σάρκα, στὴν οὐσία διαλύει κάθε εὐκαιρία, ὄχι μόνο γιὰ καλές πράξεις ἢ προσφορά στοὺς ἄλλους, ἀλλὰ γιὰ νά συνειδητοποιήσῃ τὴ χαρὰ του νά μοιράζεται. Καὶ ὅποιος μοιράζεται, κάνει τὸ καθοριστικὸ βῆμα νά συναντήσῃ τὸν Θεό, πού εἶναι ὁ Δωρεοδότης τῶν πάντων. Ὅποιος παραμένει «στά ἴδια», στὴν

1 Νοεμβρίου 2020: Ε΄ ΛΟΥΚΑ

Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν ἀναργύρων καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν Θεοδότης, Δαυίδ ὁσίου τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ (ιστ΄ αἰ.), Ἰακώβου ἱερομάρτ. τοῦ ἐν Αἰτωλία καὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ. Ἦχος: δ΄ – Ἑωθινόν: Ι΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. ιβ΄ 27 - ιγ΄ 8 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ιστ΄ 19-31.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 8 Νοεμβρίου Ζ΄ Λουκᾶ.
Απόστολος: Ἑβρ. β΄ 2-10 – Εὐαγγέλιον: Λκ. η΄ 41-56.

οὐσία εἶναι μόνος στήν παρούσα ζωή. Καί ἡ μοναξιά του θά συνεχίζεται αἰώνια, γιατί δέν θά ἔχει ἀφήσει τήν ὑπαρξή του νά ἀνοιχτεῖ.

Ἡ σιωπή τοῦ ταπεινοῦ

Ἀξίζει, τέλος, νά σταθοῦμε στήν παρουσία τοῦ φτωχοῦ Λαζάρου. Ἐνα εἶναι τό χαρακτηριστικό του: ἡ σιωπή του. Δέν παραπονιέται. Δέν διαμαρτύρεται. Οὔτε στά σκυλιά. Ἀλλά οὔτε καί στήν αἰωνιότητα ἀκούμε τή φωνή του. Σιωπηλός καί ταπεινός παρηγορεῖται καί χαίρεται στούς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ, χωρίς νά χαιρεκακεῖ γιά τόν πλούσιο καί τή μοναξιά του. Ταπεινός στή γῆ, ταπεινός καί στόν οὐρανό. Αὐτό ἦταν τό χάρισμά του. Νά ὑπομένει σιωπηλά... Καί αὐτό τό φαινομενικά ἀσήμαντο γιά τήν κοινωνία χάρισμα, τό ὁποῖο πιθανότατα σήμερα θά ἦταν ἡ μεγάλη ἀδυναμία του πού θά τόν καθιστοῦσε κοινωνικά ἀπόβλητο καί περιθωριοποιημένο, τόν ὁδηγεῖ στόν παράδεισο.

Ἡ παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ Λαζάρου δέν εἶναι ἀπλῶς μία ἀφορμή νά φιλοσοφήσουμε τή ζωή μας ἢ νά σκεφτοῦμε ὅτι ὁ Θεός μᾶς θέλει ἐλεήμονες ἢ ὅτι ὑπάρχει μεταθανάτια πραγματικότητα. Εἶναι μία πρόσκληση ἀπό τήν πλευρά τῆς Ἐκκλησίας νά ξαναδοῦμε πού βρισκόμαστε τόσο ἔναντι τοῦ Θεοῦ ὅσο καί ἔναντι τῶν ἀνθρώπων. Εἴμαστε στή θύρα γιά νά εἰσελθοῦμε στήν οἰκία τοῦ πλούτου τῶν παθῶν, τῆς αὐτάρκειας, τῆς φιληδονίας, ἢ βρισκόμαστε στόν πυλώνα τοῦ κόσμου, ἀγωνιζόμενοι νά κρατήσουμε ταπεινώση, σιωπή καί ὑπομονή καί νά στρέψουμε τό βλέμμα μας στήν ἄλλη θύρα, ἐκεῖνη «τῆς Παράδεισος» (Δ. Σολωμός), πού ξεκινᾶ ἀπό τό παρόν καί ζητᾶ ἀπό ἐμᾶς νά ἐμπιστευθοῦμε τόν ἑαυτό μας στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς δίνει ὄνομα γιά τήν αἰωνιότητα καί ἀνοχή στά βάσανα τοῦ παρόντος κόσμου;

π. Θ.Μ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆ Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
